

DÜŠEVNI LIST

Mesečne verske novine.

Vu iméni prékmurske evang. šinjorije reditel
i vödávník: FLISÁR JÁNOŠ,
Murska Sobota.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ M. Sobota.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvänstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Izhaja ednók na mësec.

Naprejplačilo gorivzeme vsáki ev. dühovnik i učitel.

Pred žétvo.

Znöva se nam približáva vrëmen žétve. Žé skoron pred nami stoji. Vsi známo da je tó velko i znamenito delo, ali dönok je pa në tak velko, da bi se zavolo žétve lëko spozábili z našega Gospodnoga Bogá. Ár Bôg je në samo té Bôg, gda mi čas mámo opráviati Njegova déla, nego Njegova briga, oblást ne hënja i ne počiva tñdi v vrëmeni žétve i mlatidve. Njegova vučëča svéta rëč nam tó právi: Či Gospod nede zido hiže, zaman delajo ki njô zidajo, či Gospôd nede varvao mesta, zaman verostúje variváč. Zaman je vam rano stánoti, či potom dugo sedite i krüh starajôč jëte, šteroga prijátelom svojim v liki sné dá.

Tá Boža svéta rëč je z edne stráni opominanje, z drüge stráni pa trôštanje i pomirjanje za nás. V prvoj vrsti nas na tó opomina, da je na pôli v zláto-žutoj fárbi se zibajôče morje silja, naš vsakdenéšnji krüh, në našega dela, naši trüdov náshaj, rezultát, nego tem bole Bogá, našega nebeskoga Očo prôti nam skázane dobrôte i lübézni svedôstvo. Boža svéta rëč nas pazno opomina, naj se nigdár ne zvisimo gizardávo. Në mi, nego Boža za nás skrbëča lübézen je dála vsákomi zrni žitek dáva-jôčo klico, potom bëtvo i nazádnje vlát, i dála je tomi sêjanji lëpi dež i toplo sunce. Njemi se mámo zahváliti za tó, či naši cëloletni trüdi ne bodo zaman, ár vse i vsi smo v Njegovi rokáj, polski nárasi tak,

kak mi lüdjé. Nespametno i blázno bi činili té, či bi v tom velkom i znamenitom deli, v vrëmeni žétve i mlatidve zanemáрили poslušanje i čtenjé Bože rëči, i spozábili bi se i hënjali Bogá moliti. Kak naj čákamo Boži blagoslov, našega dela náshaj, či se mi ne brigamo za Njega! Zdaj je nájbole potrëbno, naj v svoji molitvaj, v svoji prošnjaj ne pomenkamo. Mi se zaman trüdim, nôč i dén se zaman kolemo, či z Bôgom ne računamo, ár tak bodo naši vsi trüdi i vsa déla brezi vsákoga haska. Bôg tó ne dopústi, da bi mi Njega zavrgli, da bi mi Njega za nikoj në preštimali, či gli kakkoli dosta zemlë mámo, gde se kak zlátožuto morje nájlepša pšenica zible, či je Njegova vola tákša, niti vsákdenéšnjega krüha si nemremo pripraviti, či bomo li nôč i dén delali. Opomina, kára nás Boža svéta rëč, naj se preveč ne zavüpamo v svojo môč, v svojo skrbliвість, nego naj se vüpamo edino v Božoj nam skázanoj dobrôti, v očinskoj lübéznosti, štere vidôče svedôstvo je z lübézni za nás na smrt dá-noga edinorojenoga sina Jezusa Kristuša križ.

Boža rëč nas samo ne opomina pazlivo, nego nas tñdi pomiri, dá nam mir, pokoj. Pred žétvo i v žétvi, gda se ide za cëloletni krüh, smo mi lüdjé na vesnicaj preveč nemirni, nervozni, nemamo právoga mira, pokoja. Bojimo se od vsáke črne oblačine, ár nam lagov dež, toča v pár minutaj zná vničiti naši cëloletni trüdov vüpanje. V svojoj nemirnosti dostakrát tó pitamo: ka bô z nami, z našimi, družinami,

či nam toča pobije naša sêjanja? Ka bô z nami, ka bomo činili, či zavolo deževnoga vrêmena nemo mogli svojega silja notrispraviti, notrizvoziti, i či se nam v križaj sklica i na njivaj zrasté? Kelko se etakšega hîpa vsáki kmet stara, tô samo tisti dobro zná, ki tô delo oprávla, ali ki je tô delo oprávló i tisti ki na vesnici živé med kmečkím lüstvom. Gospodin Bôg tém ceknjenim lüdém etak právi: Zaman je vam rano stánótí, či potom dugo sedite i krüh starajôč jête, šteroga prijátelom svojim liki v sné dá. Dobra žétva, obilna žétva je nê samo od toga odvisna, kelko se mi trüdimo i mantrámo zavolo njé, tô samo v sebi nikaj ne pomága, ár nam vsákdenéšnji krüh Gospodni Bôg dá. Ali tô ne pomeni telko, da mi zdaj že brezi dela, z vküpdjáními rokámi lêko čakamo na tô, da se žétva brezi nás oprávi, i silje v gümlo správi, nego tô, da svoje delo moremo oprávlati z popolnov vernostjov do Bogá, ali vsigdár pa znájôči tô, da naše delo bode melo náshaj li samo po Božoj milošči. Tô je rávno tisti čin, štero nas etak potrôšta, da je Gospodin Bôg nê naš neprijátel, nego naš lübeznivi nebeski oča, ki se dobrotívno i lübeznivo briga i skrbi za svoje zemelske decé telovno hráno i pitvino, i gvantanje. On tüdi v slučáji

lagve, slabe žétve má tô oblást, da nam dá naš vsákdenéšnji krüh. Ne glédajmo, ne mislimo samo vsigdár, i vsáki dén na bodôči pôv, na žétvo, nego mislimo v prvoj vrsti na Bogá i prosimo ga, naj odvvrné od naši pol vsáko pogübelnost, naj nam dopústi da bomo z veseljom želi tam, gde smo z trüdom i z znojom sêjali, tak dobimo od Gospodnoga Bogá za dár nê samo naš vsákdenéšnji krüh, nego tüdi naše vekivečno zveličanje. H.

Te stári pesmar.

Vu máloj cêrkvi, slêdnjoj stolici
Se stára kniga suži vu kmici;
Čáka, čáka, nestanoma čáka
Svojga pesmára, stár'ga očáka.

Čüdüje se vu sebi li vedno,
Tak, ka jo je že prâh sploj obsedo.
Nedela miné, pá drüga pride,
Pesmara nega, itak nepríde.

Drügi hîp pa, či se je zgláso zvon,
Je vsigdár te prvi bio v-cêrkvi on,
Vu trdoj zími, v-leta vročini,
Je začno spêvati navdüseni.

Jeruzálema pogübel i Izraelskoga národa osojenost

Versko zgodovinsko čtenjé.

Jákob i Esau.

I. Možeš XXVII (ál.)

Ižák je štiridesét lét star bio, gda si je Rebeka za ženo vzéo, i gda je šestdesét lét bio star sta se njemi dvojka naróдила. Dvá neglihni-va brata; te prvorodjeni je ves kosmáti bio, okornoga držánja, te ov pa góli i krotek. Tisti je Ešau, ete pa Jákob zvání. Ešau je vlovac i polodelec grátao, Jákob je pa očákov svojí réd nasledüvao i vu šatoraj stojéči, pastér bio. Ižák je bole lübo Ešaua i njegove ôpravice; Rebeka je pa z lübéznov bole nagnjena bila k-tomi krotkomi Jákobi.

Skúhao je pa ednoga hîpa Jákob hráno z-lêče, gda je Ešau rávno jáko trüden i lačen

prišao domô z-lovine. Prosi Jákoba: „Dopústi mi jesti z té erdêle hráne, ár sem jáko obnemogo“. Jákob njemi pa ercé: „Ođaj meni dnes pravíco tvojega prvorodstva“. Z prvorodstvom so velke prédnosti bilé. Ešau je pa dónok erkao: „Ovo vmrêti mi je tak, ka mi hasni prvorodstvo?“ Tak je njé Ešau odao z prisegov. Ali tô nespametno pogodbo je nê potrdó oča, ki bi záto ešče lehko blagoslov podêlo Ešauí. — Zgódilo se je pa, gda je Ižák obstarao, i potemnele bi oči njegove, méno je, ka njemi naskori bô mrêti. Prizové záto Ešaua i veli njemi: „Ovo jas sem obstarao i nevém dnéva smrti moje, idí napóle, prinesi divjáčino, spravi meni hráno, pôleg želénja mojega, da jem i blagoslovi tebé dúša moja prvle, kak vmrjém.“ Gda je pa ođítao Ešau, spráвила je Rebeka ednoga kozilča i Jákoba, lübeznika svojega notri pošle naj bi prevzéo blagoslov očé.

Pesmene knige je gori ôdpro,
Kak žeden jelen k-vretini stôpo:
Vu srdci se je gor' v-nébo želo,
V-ono nebesko, Božo drželo.

V-ednom tihom májuša večeri
Se uprav tá odselo vu méri
I tam gde nê trbê kníg pesmeni,
Spěva zdâ že v-kôruši z-angelmi.

Eti je nika drúgo nê nihao,
Kak stolicu i knigo pesmeno.
Milüvajúč od njega gučijo:
„Vse, ka je meo, je vse tá spopěvo.“

Mi: kniga i klôp, tá ostávlena,
Známo stálno praviti od njega:
„Té sirmák je bio med nami vsêmi
Tü na svêti te najbogatěši!“

Tam zgoraj pa zdâ z-odíčenimi
Vžliva svoji děl sád v-obilnosti.
Spravo si je, mesto preminôči,
Ta veke obstojěča, pri Oči!

F. J. 1940 II.

Prvi transport.

Po Soboti se je gúčalo: Dnes je
odišo prvi transport sezonski delavcov.

I tak se je gúčalo od njh, kak da bi
se za kákše blágo šlo, nej pa za lidí.

Što od daleč gléda odhájanje naši se-
zoncov, što je na tej transportaj nej bliže
zainteresirani, tisti samo nervozno bežěče
lúdi i s košarami naložena kôla vldi.

Prvi transport se je odprávo. Na
cesti sem vido mater, ki je bôžajôče dr-
žála svojega sineka kôli pléč. Mimoidôči
sem vlôvo njěno pítanje: „Sinek, ka ti
naj ešče kúpim?“

Eto pítanje mi je odprlo očí i srcé.
Nej sem vido pred seboj več „prvoga
transporta“, nego matere, kí ostávľajo svo-
jo deco, deco, ki povržejo svoje pomôči
potřebne stariše, lúdi, štere stô i stô moč-
ni vezal držl k dômi, ki pa vendar morejo
strgati vsa tá vezala, ár je žené v svét
potrěba za zaslúžkom.

„Sinek, ka ti naj ešče kúpim?“ je
pítala ona mati, kak da bi s kákšov ne-
hasnovitov igráckov ali sladčecom ščela
svojimi deteti nadomestiti sebé, njegovo
mater.

Notri idôči Jákob právi: „Oča moj!“ —
Odgovori Izák: „Što si ti sinko?“ Jákob pa
erčé: „Jas sem Ešau, tvoj starěši sin. Sedi lno
jě z-lovine moje, naj blagoslovi mené dŭsa
tvoja.“ Te ga je oča ošlátáo, ár je Ešau kosmáte
roké meo, Jákob pa gôle. Ali Rebeka je njegove
roké i obráz z-kôžicami kozliča povíla. I gúčao
je Izák: „Rěč je Jákoba rěč, ali roké so Ešaua.“
— I pá ga píta: „Si li ti moj sin Ešau?“ On
pa odgovori: „Jas sem.“ Trošo je tak Izák i
kak je jo i pio, pravo je Jákobi: „Hodi moj sin
i daj mi kúšl. Na tô ga blagoslovi govorečí:
„Dáj Bôg tebi z-rosé nébe rodno zemlô, obil-
nost silja i vína. Naj ti slúžijo národje. Naj
bode prekléti, ki te bode preklinjao i blagoslov-
leni, kí te bode blagoslávľao!“

Kak se je Jákob vö zaobrno od očé, je
prišao Ešau z-lovine i notri je prinesao svojo
hráno govorečí: „Oča moj, stani i jě, z-lovine

siná tvojega.“ Izák se je jáko prestrahšo govo-
rěči: „Ka? gde pa je te vlovce, ki mi je od
lovine prinesao i jas sem jo, prvle líki si ti
prišao i koga sem blagoslovo i blagosloveni
ostáne?“ — Te je gori skričao Ešua: „Oh,
blagoslovi i mené lübléni moj Oča!“ On je pa
odgôvoro: „Brat tvoj je prišao z-jálnostjov i
prevzéo ti je blagoslov.“ Zdâ se je pa Ešua
britko jôkao. Izák njemi pa veli: „Ovo na rod-
noj zeml bode bivanje, stánek tvoj túdi i meo
bodeš tál z-rosé nebés odmut zgora, z mečom
tvojim se hráno bodeš, i brati tvojimi slúžo.
Ali mogôce zadobíš po tvoji trúdi, kaj doli
stepěš járem njegov z šinjeka tvojega.“ Od toga
Ešaua so shájali ti nigdašnjí Edomitanci, Ara-
bijanci i Beduinje do deněšnjega dněva.

Ešau je pa v-groznoj srditostí meo Jákoba
za volo blagoslova i strahšno se njemi je protío,
govorečí vu srdci svojem: „Naskori se približa-

Dečko je bistro glédo pred sébe, kak da bi premišlávo, ka náj prosi od svoje mame, prvle kak pá za šest-sedem mēsecov odide od njega.

Nájraj bi stano i pravo dečki: Nikaj ne prosi, nikaj ne vzemi, nikše radosti ne mej dnes! Z nikšov nehasnovitostjov se ne dáj zaslēpiti pred žmetnov istinov, ka tvoja mama pá more oditi i vam v dalēšnoj tūhini slūžiti krūh i oblēko.

Materi bi pa rad pravo: Ne spravi svojemi deteti dnes nikšega veselja. Z nikšim dárom ga ne omámi v etoj vōri slobōda. Náj čūti tvoje dēte vso bridkost etoga dnēva, náj čūti zdaj, ka te zgūbí, ka de do zime pá brez materé moglo biti.

Tá mati je samo edna bila s prvoga transporta. Z njov so šle vse drūge i vsi drūgi.

Što bi znao zvágati vso žméčo, štera je težila tá odhájjōča srca, što bi mogo zmeriti globočino žalosti, s šterov so se ti dománji poslávlali od v talēšno tūhino odhájjōči svojcov.

Edno pa zagotovo známo: Mi bi je radi zadržali i oni bi radi ostali.

Ali iti morejo i zaednōk nam ne preostáne drūgo, kak prositi Gospodna, náj pošle lepše čase, bogše razmere, štere do našemi národi ležejši žítek zagotávľale.

Što zná, jeli de se s klánja národov porodilo nôvo človečanstvo, bole pravično, bole bratinsko, ali de pa človečanstvo zavolo etoga svojega nôvoga, v nébo kričččega grēha, ešče bole moglo čūtiti žméčo bože kaštige: V znoji svojega lica boš jo svoj krūh.

Nemremo dosta dobroga čakati od človečanstva, štero brezi i prōti Kristušī živi i čini, ár známo, ka se človek nad njim ležččega prekléstva samo po Kristušī zná rēšiti.

On je pōt v lepšo prišestnost národov, Njegova právda, právda lūbézni, je podlága nôvoga réda, nôve sreče národov.

D.

Ženski kotiček.

„Bojdi vola Tvoja . . .“

Mogōče smo nigdár v živlēnji nej tak potrebni bili eti rēči, kak rávno v eti težki časaj. Vōni v svēti se bijejo strašne bojne, zemla se napōji z krvjōv spádnjeni vojákov. Materé jōčejo za svoje sinōve, deca kričijo po oči svojem. Žene trpečejo za možé, od šteri nevējo, jeli se vrnéjo domō ali nej. Ka bi delao svēt brezi vere v Bogá Vsamogōčega, brezi té rēči z „Ožanaša“. „Bojdi vola Tvoja!“ V tom je počinek i

jo dnēvi túžnosti na očo mojega, ár zagrlim brato Jákoba.* Záto je mati tanáčivala Jákobī pobegnoti pred bratom svojim Ešauom, k-svoje-mi vūci k-Lábani v Chárán. — Na toj pōti je Jákob vnogo dōb mogao skūšiti. Keliko srdcá boleznosti je pretrpo. Dūšna vēst njemi je né dála pokoja. Jálno njegovo činēnje, ka je svojega očo tak grdō zapelao, znoro, z-jálnostjov, z-nevoščēnosti je porobo brata juš, ga je na dūši peklo. Z dōmi je mogao pobegnoti, tam povržti mílo mater. Pri tūhincaj — obrambo iskati. Čūto je, ka njega i Rebeke jálnost né prijétna Jehovi, ka njemi valá prvoga rodstva pravica, da za njé volo nema dūše mirōvnosti? i kak dugo de ga té bin težo, mogōče vu celom njegovom žitki, škoro bomo vu prišestni čtenjáj že vidili.

Jákoba vandrarstvo.

(I. Možeš XXVIII—XXXI táli.)

Či brat té tále prečtēš, boš vido, ka je Jákob pretrpo dokeč je nazáj v-Jehovo miloščo vzēti, kak Bōg pokaštiga do tréjjega, štrtoga pokolēnja za očákov grēhi volo.

Jákob je pobegno z dōmi, velka žalost ga je težila na srdci, šteroj je z-tála mati Rebeka zrok bila tūdi. Dūšnavest ga je tōžila i že bi vse ráj nazáj narédo, bin je požalūvao i túžen šō prōti Mezopotamiji k-vūci Lábani, materé brati. Kak je večér grátao, si je doli légao na zemlō. (Kak bi bōgše bilō zdá domá v-posteli bidti, si je zdehno?) Za zglávnik si je eden kamen djao pod glavō. Záspao je. Senjalo se njemi je, ka je edna duga lestvica bila gori do nébe postavlena po njé so angelje gori, doli hodili, odzgora je pa Bōg bio, govoréči: „Jas sem Bōg Ábra-

mir, ár dobro známo, da niti vlás ne odpádné od naši gláv brez njegove svéte vôle.

Mi živémo v miri, na našoj zemli nega strahôte, nega nevôle. Ali ka známo mi zemelski ljudjé, ka nás čáka, kákšo usôdo nam je dolôčo Bôg. Samo edno nam pomága, prék se dati božoj vóli, vervati v njegovo smilúvanje, nositi bremen, kákškoli nam naloži.

Nigdár ne pozábim pripovedávanja edne kotrige cárske rodbine v Rusiji. Revolucija je bila v Rusiji, pa je cárska rodbina mogla pobegnóti, povržití je mogla vse svoje bogástvo, samo gôlo živlénje so probali réšiti. Túdi princesa je pobegnúla, pa so jo vseedno zgrabili i vrgli v temnico. Bila je v najvêršoj živlenskoj nevarnosti. Kama naj príbeži človek v tákšoj nevóli? K Bôgi se je zatekla ta visikorodjena gospá i kričala po pomôč. Čele noči je kléčala na kôlenaj i prosila Bogá za pomôč, za réšitev. I kak je Bôg poslúhno njéno molitev? Nê je njej dao réšénje, ali njéne misli je obrno tak, da si je samo tó želéla, ka njej je Bôg dao. Razmila je na ednók molitev: „Bojdi vola Tvoja, kak je vu nébi, tak i na zemli!“

Mirna je grátala, zadovolna s svojim šoršom, nej si je več želéla prôstosti, čakala je, gda príde réšitev, ár je znála, či je njegova vola, te túdi ona nede pogúblena. Tak se je túdi zgôdilo. Po dúgi mokaj se je réšila z temnice, najšla svoje lúdi i živé verno, Bôgi vdáno živlénje.

háma ino lžáka, vu tebi i semeni tvojem se blagoslovijo vsi národje zemlé. Ovo jas sem z-tebom i ščém te obarvati.“ (Tak ga je Bôg v-miloščo vzé, ár je požalúvao svoje húdo činénje.) — Kak se je Jákob vgojdnó prebúdo, je erkao: „Kak svéto je eto mesto! Stanovito je eti hiža Boža i vráta k-nebésam!“ — Postavo je eden kamen gori i imenúvao je tó mesto: Bethel. Hiža Boža! — Potom je dale potúvao i príšao je v-Háran k-Lábáni, kak Ellézer Rebeko, tak je Jákob tó lépo čér Lábána, Ráchel pri stúdenci naišao, polúbo jo je, i slúžo je za njô sedem lét, ali Lábán je vkano Jákoba i mesto Rácheli, njemi je tó staréšo Leo, dao za ženo, govoreči: „slúži me za tó túdi sedem lét“. Tak je 14 lét slúžo Lábána za dvé čéri. (Lea je malo slaboga pogléda bila.) (Jákob je tú skúso, kak teško je či človeka vkanijo.)

Jákob je ešče šest lét ostao pri Lábáni,

Bôg nás pela skôz dôl skúz, náj njega nájdemo i spoznamo volô njegovó.

Tá vera nam je potrebna, te nás nemre postrašiti níkša nevôla, níkša nesreča, mirno glédamo v bodôčnost, mirno čakamo na tó, ka nam je zapísano v knigi živlénja.

„Bojdi vola Tvoja, kak je vu nébi tak i na zemli!“ Té reči náj bodo naš pôtikazáč od začítka do konca našega zemelskoga bežája!

Frida Kovátš

Na konci šolskoga leta.

Žé samo pár dni mámo do konca etoga šolskoga leta, gda se šolska vráta za krátek čas znôva zapréjo. Ešče samo pár dni, i tó hitro bežéče vrêmen dolizapré tiste knige, v štere je naše bodôčnosti vüpanje deset mēsecov notripisalo svojega dela račune. Samo pár dni je ešče do tistoga dnéva, gda bude naša deca v Boži hižaj hválodávajôčo žoložmo, pesem spévála na čést, na diko Gospodnomi Bôgi, v šteroj pesmi i molitvi naši bodôči delavci hválo dájo onomi Bôgi, ki je túdi v preminôči deset mēsecaj svetlo posvedôčo pred njimi, da je On dober i Njegova milošča trpi naveke.

Zdaj na konci etoga šolskoga leta se nam edno velko pitanje sili na naša vüsta. Jeli má skončanje šolskoga leta, jeli má tista šolska obračunska kniga, jeli má tista hválodávajôča pe-

kak sluga, od tevi dvé ženski se njemi je 12 sinôv porôdilo, ki so izraelskoga (židovskoga) národa patriárkhi bilí.

Pod Jákoba pastérstvom se je Lábána bogástvo jáko pomágalo i on sam je túdi bogati človek grátao; no či je Lábán večkrát prelomo pláče poleg štere sta se zgíhala. Obrvim sta se pogôdila, ka do béle ovcé Lábanove, písane pa Jákoba (tê je menje bilô), Jákob je pri napájanji písane leséke nadévao v-kopanje, v-té so se zaglédale ovcé, i písane mláde kotile, zvôn toga je za plemen samo písane samce nihávao, bele je zôdao, tak so se navékke ovcé spreobrnole, ka je več písani bilô. Gda je Lábán vido, ka je písani več, kak béli, je pogodbo preobrno i tak je zdá pá več dilô ti béli, ár je Jákob pá béle samce nihao i pri napájanji nê devao več v-kopanje oni lesékov.

Lábána sinôvje so očo túdi prôti Jákobi drastili. Jákob vidivši, ka de za njega nájbôgše,

sem náglas tūdi v naši srcaj? Jeli nam zdaj, gda se zapérajó šolska vráta na pamet pride, da se je tūdi v hiži našega žitka šóle skončalo edno leto, štero je nás próti našoj deci vsígdár na vékšo i vékšo dužnost opominalo? Jeli nam na pamet pride, glédajóči tisto dolizapréto šolsko obračunsko knigo, da smo v tej preminóči deseti mēsecaj tūdi mi mogli dosta vpisati v tó knigo! I gda čūjemo v cērkví tisto hválodávajóčo pesem, jeli nam té na pamet pride, da milošče blagoslova kelko i kakšé dráge dáre pomēni tūdi za nás tó preminóče šolsko leto!

Oh ár je požalúvanja vrédno i preveč síromáško tisto roditelsko srcé, štero je v preminóči deseti mēsecaj samo neslišen glédalec biló pri svojega deteta sejatvi, štero je bogme dostakrát z velikími težkóčami biló zdrúženo. Oh jaj tistomi roditelskomi srca, štero si zdaj misléče na svoje dužnosti próti svojoj deci nemre občúttí i vadlúvati z prorokom: Prišli so dnévi račundávanja. I jaj, stókrát jaj tistomi roditelskomi srca, v šterom eto šolsko leto skončávajóče bože slúžbe hválodávajóča pesem nemre náglasa nájtí, ár si tak misli i tak občúti, da se ono pri zapérajóči šolski vrátaj za níkoj nema zahválítí.

Prišli so dnévi račundávanja! Prišli so nē samo za tvoje dēte, nego prišli so tūdi za tébe ti oča i ti mati! Či zdaj v roké vzemeš svojega deteta šolsko spríčevalo, v njem se nahájajóče réde preglédaj i prevágaj v gledali tej prerokovi

rēči. Či je spríčevalo dobro, i tvojege deteta delavnost, pridnost, dobróta veseljé správi tvojemi roditelskomi srca, tak včini tūdi obračun z samim sebo i postavi pred sébe eto pitanje: jeli tūdi ti máš svoj dēl v tom? Či máš, či si meo, či si tūdi ti pomágo svojemi deteti, tak dáj hválo Gospodnomi Bógi, da te je zmogo v boji, šteroga si bojúvao za blájženo bodóčnost svojega deteta, da ti je móč, zdrávje dao, da si tó svojo dužnost léko verno opravo. Či pa v tom nemaš tála, tūdi té stókrát dáj hvále, da je Gospodín Bóg v tvojem deteti nasledúvajóčo példo, vzgléd postavó pred tébe na verno i pošteno oprávanje tvoje dužnosti. Či je pa tvojega deteta spríčevalo lagvo, slabo, štero z obláčinov žalosti zasénči tvoje srcé, tūdi té napravi obračun v samom sebi i pitaj: jeli si se brigo za svoje dēte, jeli si tūdi ti sam nē naprejpomágo prihod té kmične oblávine, jeli si nē tak gučo, da v šóli próti tvojemi deteti samo šóla má dužnosti, ti pa nē. Či si tak premišlávao, dáj Gospodnomi Bógi hválo da te je Bóg v slabom spríčevali tvojega deteta ešče v právom vrēmeni opomēno na tvojo nemárnost i zamúdenje. Či si pa nē tak premišlávo, tūdi te dáj Gospodnomi Bógi hválo, da te je v tvoji vūpanjaj štera si v svoje dēte položó Gospodín Bóg ešče pri cájti mentúvao i réšo od tistoga britkoga vkanēnja, štero bi ti mogóče po létaj po velkoj materiálnoj áldovnosti

či nazáj odide vú svoj kraj, mogóče se je Ešau zdá že tūdi pomíro, poslance je poslaó k Ešau, ka domó pride, či njemi Ešau dovolí, z edním je tūdi lépi dár poslaó na pomírjenje z etim glásom: „Jákob sluga tvoj pošle tó tebi Ešau! Gospódi svojemi.“ Da je Jákob brezi slobóda tam povrgao Lábána i vse zevsém je odišao, je Lábán za njim híto z-šeregom, dójšao ga je na sédmi dén. Ali Bóg je Lábáni, vú sne nazvésto: „Naj si z Jákobom prijaznivo dene“. Záto sta vú míri razíšla. — Jákob je poslaó poslance k-brati, ki je z-400 móži šó prednjega i nazvésto njemi, ka ga srdcá čáka. Jákob se je k-Bógi molo: „Bóg oče mojega! Nevréden sem vsé dobrót tvojí, štero si činio z-slugom tvojím: Ár sem z ednov palicov šó prék Jordána, zdá pa dvá šerega mam. Oslóbodi me z-rók Ešaua brata mojega, ár si meni obečao, ka z-menom bode!“

Zagledno je pa Jákob brata svojega Ešau nad sébe idóčega i sedemkrát se je do zémle nanizo pred njim. Ešau pa k-njemi beží, obíme ga i jóčeta. Príglíhno Jákoba tívárišice i deca se nanizjo pred Ešauom. — Té dár se je Ešau zadržávao vzéti, ali Jákob ga je z-prošnjov prisilo. Tak je Ešau odišao po svojoj póti; Jákob se je pa povrno v Kanaán k-svojemi oči.

Jákoba famíliá vú Kanaáni.

(I. Možeš od XXVIII. do L-ga tála)

Med siními Jákoba v-Mešopotámiji narodjenimi je najmlájši bio Jóžef, sin Ráchele. Ár se je sin Benjamin, te dvanáseti že v-Kanaáni naródo. Jákob je v-Kanaáni očákov svoji pozvánje, ópravlice: polodelstvo spunjávao, živíno, ovcé, zgájao, vú kom so njemi sinóvje na veliko pomóč bili. Náj ráj je meo Jóžefa, ár je najménši bio, za toga volo so njemi bratje nevoščēni bili

i po britki skuzaj popolnoma strlo tvoje očinsko i matersko srcé.

Očevje, materel! Cérkevni zvonôvje nam glásijo konec šolakoga leta i v cérkev nas zovejo na hválodávanja božo slúžbo. Zvonôv té glás vás naj na tó opomina, da so túdi za vás prišli dnévi računávanja.

Ali túdi za učitele so prišli dnévi računávanja. Na učitele so zavüpani naši najdragši kinči, naša bodôčnost, ki bodo ednók stebri družine, vési, gmajne i túdi držáve. Od učitelstva je odvisno jeli bodo tá deca dobri, zdravi, močni, ali pa lagvi, slabi, strnjeni stebri. Dnesdén naša deca več srčne vzgoje potrebüje v šóli, ár je samo včenjá preveč i premalo je pa vzgoje.

Naši učitelje naj túdi ne bodo v svojoj slúžbi tákši, kakši je bio ednók eden učitel, od šteroga nemárnosti nam guči sledéča zgodba: Bio je nindri eden učitel, ki se je né dosta brigo za šólo, za na njega zavüpano deco. Gda se je že približávo konec šolskoga leta, gda se je že tróšto da v krátkom vrémení pride šolski nadzornik, ki bô túdi njegovo šólo preglédao, té je on svojo céloletno nemárnost z ednim lepim egzáménom sčeo popraviti. Záto je vsákomi otroki naprej povédo, ka bô pito od nji či pride nadzornik, záto se naj tisto leckijo kém bole navčijo. Prišo je on velki, znameniti dén, šolski nadzornik se je edno gojndno notripostavo v šólo. Učitel zdaj začne pitati svoje dijáke, vse dobro,

lepô i gladko ide, túdi nadzornik se samo čüdüje nad decé krásnimi i rozmétimi odgovori. Lepo računajo, čtéjo, goriprávijo zemlepis i zgodovino, túdi katekizmuš, apoštolskoga verevadlívánja prvi i drügi tál. Gda pa na trétji tál pride réd, učitel na pamet vzeme, da tistoga otroka nega v šóli, ki bi trétji tál mogo goripraviti. Učitel zdaj preveč vrôče postáne, ka naj začne, trétji tál se more goripraviti, ár brezi toga je né dokončano apoštolsko verevadlívánje. I zdaj na srečo opázi, da se eden máli pojbič preveč glási. Učitel se razveseli, da se je dönok najšlo edno dète, štero se je samo od sebe návčilo drügomi vövtálanu leckijo. Gori ga pozové, naj dale právi. Máli dečko se zdaj oglási i tó právi: Lepô prosim gospon učitel, tistoga pojba dnes nega v šóli, ki zná leckijo od Svétoga Dühá.

Želénje nás starišov, ki deco mámo v šóláj bi tó bilô, da naj vsáki učitel spozna dužnost svojega vzvišenoga pozvánja, i naj vsáki učitel svojo dužnost verno oprávla i né samo tak kak hlápec za peneze, nego kak dober pastér, i né samo v šóli, nego túdi zvön šóle.

Učitelje! Prišli so dnévi računávanja túdi za vás. Záto naj zdaj na konci šolskoga leta túdi vsáki učitel preglédne svoje oprávljeno delo i naj od svojega oprávljenoga dela račun dá pred Gospodnim Bôgom i pred svojov lastivnov düšnovvestjöv. H.

(tô je že tak od nigda mao návada pri vékši familijaj). Siromák oča je mogao pri svoji sináj túdi viditi svoje, vu mladosti včinjena zménkanja, štero se je pri njegovi sináj vu familiji nadaljávalo: nevoščenost, vkanjanje roditelov, laganje i. t. v.

Józefa so bratje za odávca, oče špiona držáli (že rávno za toga volo, či je oči njih hüdôbo nazvésto). Réšiti so se ga šteli. Oudali so ga Izmaelitancem, ki so ga pá daleč v Egiptom ôdali za robslugo, njegov gvant so z krvjöv poškröpili i oči pokazali i prék dáli tak, da bi ga divjáčina razčesala. Né so se strsnoli nad tém, ka oči, kak velko srdcá bolezen správijo na stáre dni. Z-tém so mislili, ka de zdá že vse vrédi (kak je oča včino z-svojím temnim očóm z-lžákóm prôti Ešau).

Józef je v-Egiptom, na srečo v-králevski gvor ednomi čestniki Potifári odáni. — Kak vu

Božem iméni zgojeni mladénc je vsém, ki so žnjím delo meli, lübezniivi pôstao. Tak túdi Potifár ga je jáko polübo i pri svojem vérstvi ga za prédnjega djao. — Ali, kak navékše povsud se nájde nevoščenost, krivica, nedužna sôdba, tak je té mladénc nekrivično v-temnico vrženi. Józef se je vüpao vu Bôgi. Vse, ka je na njega zavüpano bilô, je pošteno odprávlao, tak da ga je temničár obervsé pozdígno. Bôg ga je né ostavo. Faraoi králi se je senja senjala, štero je samo Józef znao Faraoi razložiti: „Ka sedem puni vláti i sedem debeli kráv obilna léta, sedem prázni vláti i sedem loši kráv sedem síkešni lét znamenüje. Pride sedem obilni lét vu šteri de potrešno silje vküp správlati na síkešna léta. — Za tó ga je Farao vu orsági na najvišišo plemenitost pozdígno i na njega zavüpao silja vküpsprávlanje.

Zôbstonke molitve?

„I Bôg je nej poslúno moje molitve.“ Kelkokrát čújemo té reči, če od molitve jeste guč. Včasí so té reči žalostne i vca-gane, včasí uporne i bridke.

Vsikdar so pa znamênje pobožnosti, štera ne premišláva ešče zadosta visiko od Bogá, štera ne premišláva zadosta ponizno od človeka.

Ali znáš, bi radi pitali, ka te je rêsan nej poslúno?

Kak ne bi znao, bi se gláso odgovor na naše pitanje, vej mi je pa nej dao, ka sem proso.

Čüdno, kak nenasitni so vnôgi lüdje v dugovánjaj pênez, čésti i môči, tak hitro pa so zadovolni v dugovánjaj vere.

Če verjejo, ka jeste Bôg, če spoštú-jejo Jezusa, včasí v cerkev stôpijo, zdržá-vajo tak zvékšega túdi zapôvedi i včasí celô bogámolijo, te se prôti onim, ki s toga malo ali pa nikaj ne včinijo, že pre-več pobožne štimajo.

Vsega tak nemrem spuniti, ka vera želi od človeka, — si mislijo — pa se zadovolijo z málim.

Tô je tákša površnost, ka do právoga verskoga žitka pri tej lüdej niti nemre priti.

Tak se je zgôdilo, kak je Józef naprê po-vedao. V-súkešni létaj je velika súkešina postá nola, v-Kanaáni je túdi glád ládao, te je poslao Jákob siní v-Egipt silje kúpüvat, tam je pa rávno Józef odávao silje. Bratje pred njega prido, Józef je je včasí spoznao, ali nê se je vjavo. Vö je šteo zvedítí, kak je oča, kak so oni. — Da so že obdrúgim, obtrétijim prišli kúpüvat, se je vjavo. — Veliki stráh je je obvzéo — ali Józef je je pomiro: „Nebojte se, hodte bliže k-meni, skúšüvao je je, zobimo govoréči: Vi ste z-menom hüdô činili, ali Bôg je tô na dobro šteo obrnôti naj se vi pomeni zdržite, dao njim je silje i pravo njim je, naj se na po pôti ne-svajüjejo, i naj očo k-njemi pripelajo, i vsi, vse zevsém k-njemi, v-ete bôgši orság pridejo, tú dobijo mesto“. — Poslao je kolije po očo i blágo, več féle dári, i pôva egiptomskoga.

(Dale)

Te ti je pa Bôg nej dao, ka si od njega proso? Nej, nej mi je dao.

Proso si zagotovo za kákši naprêdek, za dobiček, za srečo. Ja, tô sem proso, pa me je nej poslúno, prázni rôk me je odpústo.

Sam si kriv prijátel, če tô misliš. Ár nikaj ti je li dao Bôg, ti ga samo ne vidiš, ár vsikdár samo na zdržétek svoje prošnje misliš.

Bôg ti je nikaj povedo. S tem, ka ti je nej dao, ka si proso, ti je povedo, ka nešče, ka ti ščéš.

Tô ti je nikaj? Preveč dosta je, če človek tak spozna božo volô.

Samo pomisli si; je prav bilô, ka sem tô proso? Sem vrêden bio, ka bi se mi spunila prošnja? Bi mi na blájženstvo slúžilo, če bi mi Bôg poslúno molitev?

Če ti človek, šteroga za môdroga i pravičnoga držiš, vtaji kakšo prošnjo, boš si dobro premislo, jeli bi ešče drúgoga proso.

Jeli ne bi mogo dosta bole tanáč držati s seboj, če ti Vsaznajôči dá zaraz-miti svoj: nej!? On jezerokrat dale vidi, kak nájbole skúšeni človek. I On te lübi, kak Oča svoje dête. On ti nikaj tákšega ne dá v roké, ka bi ti škôditi znalô. On

Vsi, kí v prišestnom 1940—41-tom šolskom leti

v dijaški dom

vzétí ščéjo biti, náj vložijo pismo prošnjo nájkesneje do

20. julija.

Onim, ki zamüdijo tê termin, nemre-mo garantirati mesta.

Ravnatelstvo.

ti nikaj ne vtaji, ka potrebüješ — potrebüješ perse za hasek svoje düše.

I na svojo düšo moreš v prvom rédi misliti, če si krščenik. Če pa moliš, te si krščenik!

Te mi je pa Bôg vendar dao kaj, rávno s tem, ka mi je nikaj nej dao! Vtájo mi je prošnjo zavolo moje düše, zavolo mojega vekivečnoga bláženstva. Moja molitev je nej bila zaman! D.

Spravičanje pred Bôgom.

(S Trubárovoga predgovora k nôvomi zákoni z leta 1557.)

Vam, vsê m dobrim i bogábojëcim krščenikom, kí v slovenski držélaj prebivate, miloščo i mér i vse dobro od Bogá Ožé po Jezusi Kristuší, našem Gospodni i Zveličiteli vsikdár i verno prosim.

Moji lübléni Slovenci i bratje! Zagotovo i istinsko je tak, kak právi vučeniki, predgari i rázumni krščanje zdaj povsud plšejo i právijo, ka se najvékši návuk, najhasnovitejša modrost i zveličanje vsakšega krščenika v onom návuki naše stáre i práve vere zdržáva, šteri se zové „spravičanje pred Bôgom“, ka človek zná i prav zarazmi, kak i gde more iskati i nájtí odpüščanje vsej gréhov, miloščo božo i vekivečno življenje.

Ár šteri človek pozna i prav zarazmi té návuk, za koj volo de od Bogá pravičnoga držáni, tisti má té právi klüč k svétomi písmi, tisti prav zarazmi svéte evangeliome, vse tó, ka je Jezuš predgo, ka so proroki i apoštoli pisali i včítli. Tisti má te právi nebeški kinč, právo spoznanje božega Siná Jezuš Kristušá, zaka je príšo On z nebés k nam na ete svét, zaka je na sébe vzeo človeštvo, zaka je predgo, znaménja delo i se písto tak bridko mantrati i vmoriti. Tisti tüdi zná, s kém i kak znájo ljudjé Kristušove pravice, svetosti, vsej njegovi djánj i zasliženosti tálniki býti.

Toga návuka právo zarazmênje obeseli i potróšta vsa žalostna srca, vse prestrašene düšnevésti, kí se bojíjo bože srditosti i pékla, ka obstojíjo v vsej hüdi nevólaj i v vsej žmetni sküšnjávaj, znotréšnji i zvünejšnji, kak na smrtnoj posteli ležéči ne vcagajo nad božov miloščov i pomočjov.

Té návuk sam včini, da se poslúnejo prošnje vernikov, ka oni molíjo i od Bogá prosíjo.

Té návuk sam včini, ka dobra djánja, miloščine, posti, bože slúžbe, pozvánje i pošteno delo se dopádnejo Bôgi i so njemi prijétna.

Krátko povedano: šteri človek té návuk naše práve krščanske vere prav zná i zarazmi, tisti zná i more z velkoga gréšnika nebeski svetnik, s hüdoga pobožen, z božega protivnika boží prijátel grátati, tisti zná i more z šatanove oblásti v božo miloščo priti i stópiti s pékla v svéta nebésa.

Tisti pa, šteri toga návuka ne zarazmi, naj bode möder i dober pred ljudmi, vendar ne razmi prav nikšega drügoga krščanskoga návuka, ne vé, ka dobroga nam je včino Jezuš s svojim trplénjem, ne vé, ka so svéti sakramentí, za koj volo so postávleni, ne zná se z Bôgom zmériti, je pred Bôgom v nemilošči, nema nikšega odpüščanja od Bogá.

Tisti je z vsê m svojim djánjem i ravnanjem z vsêmi svojimi dobrimi deli i božimi slúžbami podvrženi šatani. I če ne pride k právomi razmênji toga návuka, dokeč je v živlénji, de mogo v smrt i v drügi težki nevólaj vcagati nad božov miloščov i pomočjov i de na veke skvarjeni.

Pred tákšim zlom i nezarazmênjem obari nás i vsakšega človeka Oča nebeski zavolo Siná Jezuša Kristušá, našega Gospóda i Odküpitela. Amen. D.

Záto ste spréjall boží blagoslov — nej samo za sébe — nego naj tüdi one, kí so ešče pod prekléstvom, blagoslávlate, tó je, za njé molíte, naj se po vašem včenjej, strplivosti i pobožnom žitkl tüdi povrnéjo k verí.

Če se pa zaman trüdlíte i oni nadaljavajo vás žaliti i preklnjati, te pomislíte, kak visko vás je postavo i počastlo Bôg, ár blagoslov, šteroga tálniki bodete, je nej z etoga vréména, nego tó je, ka ste zdaj po Kristuší v milošči prt Bôgi, máte odpüščanje gréhov, ste odküpleni od smrti i vrajže oblásti i čakati máte vekivečno živlénje i bláženstvo.

Luther.

Z Lutherove predge

od Luk. 1, 39--56.

2. jullja 1532.

„Dvôje ščémo zdaj vzéti i razprávlati z etoga evangelioma. Eti se nam lépe i dobre lastivnosti pokážejo.

Prva lastivnost je poniznost. Mláda deklina Marija, čiglih jo je visika čést dojšla, ár je boža mati, ka bi Ožebet mogla za njôv hoditi, se vendar ravna po božoj zapôvedi, ka moremo stáre lúdi spoštúvati. Čeglih je že višiša, se vendár ponizi i naprávi tó dúgo pôt k svojoj prijátelkinji, náj bi njej dvorila.

Pa túdi Ožebet, čeglih je starejša od Marije, se vendár ponizi pred mládov deklinov i njej právi: „Odkud je meni tó, náj k meni pride mati Gospodna mojega?“

Tó je preveč velki kinč i velka précimba na lúblénoj devojki, ka je nej gizdáva od čésti, štero má, ka je boža mati i de mogla božega Siná roditi. Ne bi čúdo bilô, če bi se zvisila i v nájvékšo gizdost spádnola.

Ár ovo, ka delamo mi nevolni lúdjé? Če mámo kákši filér, ali rajnški, že nišče nemre z nami ládati. Edna slúžkinja, štera lépe lasé má, se že nadíje i de gizdáva. Eden mládi pomočnik, šteri lépi kapút nosi, de gizdávi i nesrámen, kak vsakši drúgi túdi, če kaj zôsebnega má, náj bude tó lepota, pénez, znánje ali kaj drúgoga. Pa vendar je vse tó kak blato na cesti prôti velkoj milošči, štero je Marija zadobila.

I tá nájvišiša, nájplemenitejša, nájvetejša mati se vendar ne zvisi, nego ponizno právi angeli: „Ovo, slúžbenica Gospodnova sem!“ i naprávi tó dúgo pôt k Ožebet, da bi njej slúžila.

Angel jo je z visikimi rečmi pozdravo i njej pravo, ka je blájžena med ženámi, pa túdi Ožebet se ponizi i njej právi, ka je mati njéno-ga Gospôda i je nej vrédna, ka k njej prihája.

Od tákše čésti bi se človeče srcé zvisilo i nadfúlo. Ár kak se ne zgizdávilo od toga človeče srcé, če se pa že zavolo ednoga nôvoga kapúta ali deseti rajnški k gizdosti dámo zapelati.

Njé pa visika čést ne omája, nego ponizna ostáne i ne slúži samo svojoj prijátelkinji, nego túdi nam vsém i porodi siná, ki je vsé nás Zveličitel.

Náj de sram vsakšega, šteroga samo zná sram biti, pred poniznostjov, štero eti vidimo,

ka tá deklina, štera je nájvékša ženska vu nébi i na zemli, tak sploy pozábi svojo vrédnost i zná tak ponizno srcé meti, ka ide pa jo je ne sram, plenice prati, málo déte Ivana mujvati i čistiti.

Zaslúžila bi, ka bi se njej zláta kôla správilá i je s štiri jezero konji dáli vlečti i pred kôlami trobentati i kričati: „Eti se pela ženska vsej žensk, kraljca vsega človečanstva!“ Ali vsega toga je nej bilô. Siromašna deklina peški ide na dúgo pôt, pa je vendar boža mati.

Tó je njéna prva lépa lastivnost: tá velka poniznost. Vsi moški i ženske bi si mogle to példo k srci vzéti i se prestrašiti nad svojimi nôrimi i gizdávimi srcámi. Ár vidimo i skúsimo, kak spreobrnjeni, nesrámen i gizdávi je dnesdén svét, zôsebno hlápci i dekle. Vért i vertinja se moreta tak ravnati, kak hlápec i dekla ščéta, tak visiko se nosita.

Tó nede moglo dúgo obstánoti. Grom i stréla ta mogla naslédnje vmés vdariti, náj se gizdost preprávi.

Drúga lépa lastivnost je ona, ka Lúkáč právi, ka je Marija s hiténjem šla. Tó je: lepô dostojno, nej redovedno i lehkomiščno, kak mladina na buče i k plesom ide, klepeče od edne hiše do drúge i obráča oči na vse kráje.

Štere tak delajo, so nej dostojne, nego razvúzdane ženske. Dekline i ženske pa morejo domá ostánoti, če pa morejo po cesti iti, náj se lepô paščijo, ne ostánejo dvé vóri na cesti i ne postanjújejo vsepovsud.

Devica Marija se je nej obnášala tak; lepô dostojno je šla, nej postanjúvala eti i tam, nego mislila je na svojo slúžbo: mater Ožebet ščéš obiskati. Zavolo tej misli je nikaj drúgoga nej vidla. Če jo je na pôti što oberko, je krátko odgovorila i se hitro paščila k svojoj prijátelkinji. Lúkáč je záto pripiso reč „s hiténjem“, náj deklina i ženske nemrejo praviti: Zaka bi ostála vsikdár samo domá kak nûna v klôštri i ne bi smela iti se šétat? Vej je pa Marija túdi šla! Če je njej nej gréh bio, náj túdi meni nede gréh! — Ja idi, ali dostojno, kak je ona včínila!

Ali ránč tak, kak ženske v poniznosti ne nasledújejo Marije, nego so gizdáve i nadúte, ránč tak jo ne nasledújejo túdi v poštenjej, kak na žalost vidimo.

Malo vás je, ženske i deklina, štere bi si dále dopovedati, ka se dá veséla i z ednim dostojna biti. Z rečmi so nesrámenne i nedostojne, z

obnášanjem divje i razvüzdane. Tô se razmi dnesdén pod veseljem. Pa vendár bi léhko veselje i dostojnost vküper hodile, če bi ženske žele nasledüvati tô példo.

Zdaj so pa mláde deklíne z rečmi i djánji tak nesrámne, preklinjajo kak vojáki i ne poznajo sramá. Tô pa záto, ár matere tákšo példo kažejo i se ne brigajo bole za poštenjé i dostojnost mladíne.

Tô je pa vsikdár zagvüšno znaménje približavájóče se velke kaštige, če se pri ženskej poštenje tak ob'áti. Ár se deca po materaj vržejo i se dekle od gospej včljo, ka nazádnje nindri nega več poštenjá i dostojnosti, kak na žalost túdi dnesdén vidímo i záto čakati moremo zasluženo kaštigo." Poslov.: D.

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Kl je i lastivnomi Síni nej engedüvao, nego ga je za nás vse tá dao, kakda bi nam záto ž njim nej vsa darüvao?“

Rim. 8, 32.

Stári rokopis. V najstarejšoj zbirki arábski rokopisov níkše knižnice v Milanoi se je najšo pod iménom Jánoš apoštola napisani evangeliom, šteri s prvi krščanski stotin shája i je záto velke vážnosti za spoznávanje krščanskoga návuka pa apoštolskoga vrémena.

Prepovedane sekte. Na Vogrskom so vse državno obrambo ográžajóče sekte prepovedane. Za tákše se držijo med drugimi: nazarenci, adventisti, sombatisti i risálščari

Sotrúdnikom Düševnoga Lista. Ár de prišestna, julijska numera našega lista zavolo osébní zrokov pivle mogla biti zaključena, prosimo svoje spoštüvane sotrudnike, naj svoje prispévke do 10. toga julija vpošlejo na reditelstvo v Soboti.

Imenováne. Na predlog cerkveni oblásti je križevski kaplán Lepoša Štefan po banskoj uprávi v Ljubljáni postáveni za verovučítela na križevskoj, kančevskoj i mačkovskoj šóli.

Selo. 23. junija 1940. ob 10. vóri bode na novo postavlenoj evang. cerkvi v Seli pozlačeni križ s kruglov gori monterani, ob šteroj prilíki bode boža slúžba obdržana od dvej č. gg. dühovnikov. Zato

vabimo vse bližnje i dalejšnje dobročinitele i prijatele, šteri so nas dopomogli do toga radostnoga dneva, naj bi se z nami vred veselili toga znamenitoga dogodka.

Zahvalnost. Evang. filijalna verska občina v Seli (Jugoslavija) je z velikov radostjov vzela na znanje obvestilo v Amerikanski Slovincov Glas novinaj od 3. mája 1940., ka so naši vrli rojaki, živoči v Betlehemi (Amerika) na naš naslov po edne novine Amerikanski Slovincov Glas naročili i naprej plačali. Za leto 1938-39 sta plačala za nas gg. Koltaj Alex. i Luis Antalič, a za leto 1940 je zvün imenovani plačano po gospej Čellak Mariji roj. Koltaj. Z eto njuvo navdüšenost za nas se njim tem potom iz srca zahvaljüjemo za njuvo dobrotivnost, štero so že v velkom tali vö pokazali ob prilíki naberanja darov za našo cerkev. Amerikanski Slovincov Glas novine z velkim veseljom sprijmemo, ar prinašajo glasi z živlejnja naši rojakov i ešče túdi glasi iz naše krajine.

— **Samovolní dári.** Na goridržanje *Düševnoga Lista*: Šantavec Matjaš Moščanci i Slana Eteka Nemčija 2—2 Din. — Na *Dlački Dom*: Obal Štefanova Nemšavci 10 Din. — Na *nepřhlvi vënc* Luthárove Fliszár Šarolte: vd. Čahuk Ana Motovilci 10, Pörš Janošova Polana 10, Škrilec Janoš i Šarolta Polana 30, Goričan Janoš Polana 20, Heklitš Józef i Edith M. Sobota 20, Franko Beia z ženov Markišavci 20, Pozvek Franc z ženov Predanovci 20 din.

Turobni glási. Zádni mësec so se odselili vu večnost z *soboške fare*: vd. Kerčmár Judít, roj. Zelko v Martjanci, st. 86 l.; Hodošček Ivan v Veščici, st. 55 l.; Katona Štefan v Martjanci, st. 77 l.; Rehn Terezija, roj. Banfi v Sobote, st. 51 l.; z *domanjševske fare*: vd. Šancza Franciška, roj. Čahuk v Domanjšovci, st. 63 l., Kóczán Irma, omožena Picard iz Domanjšovec, st. 26 l. je mrla v Franciji; z *G. Slavečke fare*: 5. mája Vóri Franc, oženjen iz Sotine, st. 70 l.; 9. mája Horvat Frida, otrok iz Nuskove, st. 1/2 l.; 12. mája Skledar Júri, vdovec, roj. v Serdici, biv. v Sotini, st. 86 l.; 27. mája Ivanič Štefan, otrok iz Dol. Slaveč, st. 12 dni; z *križavske fare*: 6. mája vd. Kardoš Julia, roj. Kandal v Fokovci, st. 80 l.; 7. mája Zakoč Ana v Kuštánovci, st. 66 l.; 8. mája Zakoč Mihal v Križevci, st. 72 l.; 14. mája Hári Dezider v Kükeči, st. 9

mes.; 17. mája Gomboc Franc v Otovci, st. 60 l.; 20. mája Hári Štefan v Križevci, st. 62 l.; 30. mája Balajc Aleksander v Seli, st. 40 l. po stréli bujti; z *Puconske fare*: vd. Kološa Ana, r. Banfi v Sebeborci, stara 66 let; Vratar Ernő v Andreci, star 42 l.; Novak Ivan v Polani, st. 70 l.; Šoštarec Mikloš v Markišavci, star 73 l.; Kološa Mikloš na Gorici, st. 62 l. i dva otroka. Naj počivajo v miri do bláženoga gorstanjenja.

Pošta. *Haššaj Kalman, Perth Amboy.* Peneze za Kalendarije hvaležno prejéli. Prošeno vam odposlali máj. 31 ga. Topco pozdráv! —

Dogodki zádnejega mēseca. Silnoga napáda nemške vojske so zavéznički nejmogli zadržati. Po kapitulaciji Holandije se je podao túdi belgijski král. V Flandriji se je te razvila velika bitka. Nemci so obkolili milijonsko armádo zavézničkov i je potisnoli k mōrji. Angležom se je posrečilo tál svoje vojske prepelati v Anglijo. Po velkoj zmági v Flandriji je nemška vojska šla proti Parizi. Prebila je celo bojno črto, francoska vojska se je po hrabroj obrambi stálno umikala, nazádnje je morala prepústiti Nemcom túdi Pariz. S tem je v nemške roké prišla cēla severno-vzhodna francija z velikimi rudniki i industrijskimi centri i cēla njéna morská obála od belgijske meje do Le Havra. S tem si je Nemčija spravila mogočnost za velki napad na Anglijo. — Po pádci Pariza je nemška vojska napádnola celo Maginotovo črto. Zavzela je Verdun, na vnōgi mēstaj prebila obrambno črto i prekoračila Rajno. — Kak je že od začétka bojne biló pričakovati, je 10. junija túdi Italija stōpila v bojno. Mussolini je napovedo Angliji i Franciji bojno, izjavo pa je, ka so sūhozemske meje Itálie dokončne i ka nešče balkánske držáve potégnoti v bojno. — Italjanska vojska je že zvršila več napádov v zráci i na mōrji. Zavéznički so bombardirali več italijanski várašov i vojáški

oporišč. — Špánija je zasédla Tanger v severnoj Afriki, šteri váraš je prvle pod mednárodnov kontrolov stao. Španci zah-tévajo, náj njim Anglija prepústi Gibraltár. Rusija je zasédla Litvo. — Francoska voj-ska izprázni Maginotovo črto i zavzeme nōve položáje. — Amerika je zavézničkom obečala vso pomoč v orožji i letálstvi. — Sovjetska vláda je skončala, po vsakšoj cēni obarvati vezdádnje stánje na Balkáni. — Francoska vláda je odstōpila. Postáv-lena je nōva vláda, štero skoro sami ge-neráli sestávljajo. — V Franciji i Angliji so bile molitve za zmágo i rešitév Fran-cije. — Ameriška vláda je Finskoj od-pústila vse dolgōve s svetovne bojne.

MIRO DOMAJNKO

MURSKA SOBOTA, Lendavska cesta

(prek od tovarne BENKO)

PRVO PREKMURSKO POSREBNO PODJETJE

PRODAJAM:	Nagrobne vence umetne od	Din 60.—
	Mrtvaške rakve mehki les od	Din 160.—
	Mrtvaške rakve trdi les od	Din 750.—
	Mrtvaške rakve kovinaste od	Din 1250.—
	Mrtvaški prtí (šlari) nav. od	Din 30.—
	Traki za vence od	Din 20.—

IN VSE DRUGE POTREBŠČINE!

SKLADIŠČE PRI POKOPALIŠČU.

Sprejemem naročila tudi za sveže vence !!

Izposojam mrtvaški oder (ravatal) in voz.

Izvršujem: kompletno pogrebe, prevoze in izkope vse po zmerni cení.

POPOLNOMA DOMAČE PODJETJE !!!

Podpérajte
„Düševni List!“